

تحقیق حاضر می‌کوشد به بررسی تاثیر خودارزیابی و ارزیابی همکلاس در مقابل ارزیابی معلم بر انشاءنویسی دانش آموزان ایرانی سطح متوسطه پردازد. بدین منظور، ۴۵ دانش آموز سطح متوسطه از میان ۷۰ دانش آموز دبیرستان دخترانه شاهد رشت (گیلان، ایران) پس از انجام آزمون تعیین سطح SPT انتخاب و سپس به طور تصادفی در سه گروه ۱۵ نفره آزمایش (A, B, and C) قرار داده شدند. پس از آنکه هر سه گروه در پیش آزمون انشاءنویسی شرکت نمودند، گروه آزمایش (A) برنامه آموزشی انشاءنویسی با تکنیک ارزیابی معلم، گروه آزمایش (B) همان برنامه آموزشی را با تکنیک خودارزیابی و گروه آزمایش (C) همان برنامه آموزشی را با تکنیک ارزیابی همکلاس در ۱۰ جلسه (یک بار در هفته، ۹۰ دقیقه) دریافت نمودند. پس از پایان دوره آموزش، پس آزمون از هر سه گروه به عمل آمد. داده های بدست آمده با استفاده از آمار توصیفی، آزمون تی تست مزدوج، روش تحلیلی آنووا، آزمون های لوین و شفه به کمک نرم افزار SPSS تجزیه و تحلیل شدند. یافته های تحقیق با توجه به نمرات بالای گروه آزمایش B (گروه خودارزیابی) در پس آزمون نسبت به گروه آزمایش A (گروه ارزیابی معلم) و گروه آزمایش C (گروه ارزیابی همکلاس) نشان داد که به لحاظ آماری تفاوت با اهمیتی میان تاثیر ارزیابی معلم، خود ارزیابی و ارزیابی همکلاس بر انشاءنویسی دانش آموزان وجود دارد. همچنین، گروه ارزیابی همکلاس نیز در مقایسه گروه ارزیابی معلم نمرات بالاتری را کسب نمودند. بنابراین، آموزش انشاءنویسی از طریق تکنیک های خود ارزیابی و ارزیابی همکلاس در مقابل تکنیک ارزیابی معلم مؤثرتر بوده اند، تکنیک هایی که ذهن دانش آموزان را جهت پردازش مواد آموزشی بصورت معنادار فعال می نماید تا به لحاظ شناختی به یادگیری ادراکی اجزاء زبان دست یابند.